

Camellia

นิทาน
มิดัม
หมอหญิง
อย่างข้า
จะยิ่งใหญ่
ในไต้หวัน
ให้ดู

3

十九穀 สื่อจิวอี้ เซียน
หมื่นชาวชอบกินมาการอง แผล
RUNYA วาด

บทที่ 75
ไม่เห็นค่าการเข้าเรียน

“ไม่หะ! ป้ายหยกของข้า!” เหล่าผู้ฝึกตนส่งเสียงโหยหวน
แทบจะพร้อมกันใบหน้าเต็มไปด้วยความโกรธแค้น พวกเขา
อยากฉีกฮวาซิงเหียนเป็นชิ้นๆ ยิ่งนัก

เมื่อครู่ยังหัวเราะเยาะเรื่องที่องค์ชายหกแย่งป้ายหยก
ของฮวาเฮ่าเยว้อย่างสนุกสนานแท้ๆ แต่พอเรื่องเกิดกับตัวเอง
กลับโกรธเป็นฟืนเป็นไฟเสียได้

“ฮวาซิง...” อาจารย์จินเอ๋ยห้ามแต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว
เพราะฮวาซิงเหียนบดป้ายหยกสีลึบถึงห้าสิบอันจนละเอียด
นั่นนับเป็นหนึ่งในสี่ของคนที่เข้าศึกษาในปีนี้นะ

“น้องสาว...” ฮวาเฮ่าเยว่ตตะลึงกับฝีมือของฮวาซิงเหียน
จนลืมนึกไปชั่วขณะ แม้ในใจจะกังวลว่าน้องสาวเล่นใหญ่
ถึงเพียงนี้จะลงเอยเช่นไร แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าการทำเช่นนั้น
ช่างสะใจยิ่งนัก

เจ้าสำนักชิวก็ไม่คิดว่าฮวาซิงเหียนจะตัดสินใจเฉียบขาดถึงเพียงนี้ คิดจะทำก็ลงมือทันที สีหน้าเขาจึงยิ่งดูไม่สู้ดีนัก ก่อนจะเอ่ยอย่างเดือดดาล “ฮวาซิงเหียน เจ้าไม่คิดจะเข้าสำนักพั่วเต๋าแล้วใช่ไหม!”

เจ้าสำนักชิวคิดจะขู่ให้นางยังมือ ทว่ากลับเป็นฝ่ายพลาดท่าเสียเอง เพราะฮวาซิงเหียนยิ่งกว้างกว่าเดิม ก่อนจะหยิบป้ายหยกของตนออกมาอย่างไม่ใส่ใจ พลังเอ่ยว่า “ท่านเจ้าสำนักชิวพูดถูกแล้วเจ้าคะ ข้าไม่อยากเข้าสำนักที่ไม่แยกถูกผิดเช่นนี้แล้ว!”

พูดจบนางก็ทำลายป้ายหยกของตนเองอย่างไร้เยื่อใย

เหล่าผู้ฝึกตนที่กำลังเอะอะโวยวายอยู่พากันเงียบกริบ

นางรู้ตัวหรือไม่ที่กำลังทำอะไรใด ถึงกับกล้าทำลายแม้กระทั่งป้ายหยกของตนเอง!

พวกเขาอยู่มานานเช่นนี้แต่ไม่เคยเห็นผู้ฝึกตนผู้ใดเหมือนฮวาซิงเหียนมาก่อน รวากับว่าสำนักพั่วเต๋ามีค่าสำหรับนางเลย บอกจะไม่เข้าก็ถอนตัวทันทีโดยไม่ลังเลแม้แต่หน่อย

ไม่ว่าจะเป็นเจ้าสำนักชีหรือผู้ดูแลหวังล้วนตื่นตะลึง
สำนักพั่วเต๋าไม่เพียงเป็นสำนักศึกษาที่ดีที่สุดของแคว้นหลงลี่
หากแต่ยังเป็นสำนักศึกษาระดับต้นๆ ของแผ่นดินหลงเหยียน
สิ่งสำคัญที่สุดคือ หากเข้าสำนักพั่วเต๋าก็ได้ ย่อมหมายถึงฐานะ
ในตระกูลสูงขึ้น อีกทั้งยังมีโอกาสใช้สำนักพั่วเต๋าเป็นสะพาน
ก้าวไปสู่สำนักที่ยิ่งใหญ่กว่าได้อีก

ฮวาซิงเหยียนเพียงออกแรงบีบเบาๆ ป้ายหยกอันนั้นก็
แตกละเอียดในพริบตา...

ถึงแม้จะมีผู้คนยืนอยู่มากมาย แต่กลับไม่มีใครกล้า
เอ่ยปาก บางคนรู้สึกเหลือเชื่อ บางคนเริ่มรู้สึกเลื่อมใสในตัว
ฮวาซิงเหยียน ไม่ต้องถามว่านางแย่งป้ายหยกมาจากบรรดา
บุตรหลานผู้สูงศักดิ์เหล่านั้นได้อย่างไร แค่ความเด็ดขาด
ไม่ยั้งติดของนางเช่นนี้ แม้แต่บุรุษจำนวนมากยังไม่อาจเทียบได้

ราวกับฮวาซิงเหยียนไม่รู้สึถึงบรรยากาศที่ตึงเครียด
เลยแม้แต่หน่อย นางแบมือไปทางอาจารย์จิน ก่อนจะเอ่ยว่า
“อาจารย์จิน ข้ากับพี่ชายขอสละสิทธิ์เข้าร่วมพิธีทดสอบสายเลือด
รบกวนท่านคืนกำไรให้พวกเราด้วยเจ้าค่ะ”

กำไร?

เดิมทีเจ้าสำนักชิวยังเดือดดาลกับท่าทีอวดดีของฮวาซิงเหียน แต่พอนึกถึงคำพูดของตนเมื่อครู่ขึ้นมาได้ และเห็นกำไรบนข้อมือนางที่ดูต่างจากก่อนหน้านี้อย่างเห็นได้ชัด ก็รู้สึกคันยุบยิบในใจอย่างรุนแรง ถึงขั้นอยากถอดกำไรจากมือนางออกมาเพื่อศึกษาด้วยตนเองให้ได้

การกระทำของฮวาซิงเหียนนั้นช่างโอหังและก้าวร้าวเป็นอย่างยิ่ง หากเมื่อก่อนพบผู้ฝึกตนที่กล้าทำเช่นนี้ คงไม่มีผู้ใดยอมปล่อยผ่าน และจะต้องถูกขับไล่ทั้งตระกูล แต่ใครจะคิดว่าฮวาซิงเหียนจะมีของล้ำค่าเช่นนั้นติดตัว หากสามารถสร้างขึ้นมาได้จริงๆ เส้นทางการหลอมศาสตราวุธจะต้องเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ทั้งยังเป็นสิ่งที่ไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์

สำคัญที่สุดคือ หากสำนักพั้วเต้าสามารถครอบครองความสามารถในการสร้างกำไรเช่นนี้ได้ จะสามารถยกระดับสำนักศึกษาในแผ่นดินหลงเหียนให้สูงขึ้นไปอีก!

ใครจะปล่อยให้โอกาสดีเช่นนี้หลุดมือกัน

อาจารย์ฉินไม่อาจล่วงรู้ความคิดในใจเจ้าสำนักชิว เขาได้แต่เกาศีรษะอย่างเก้อเขิน ก่อนจะเอ่ยด้วยความลังเล “คุณหนูฮวา ข้า...คิ่นกำไลให้ทีหลังได้หรือไม่”

ตอนนี้กำไลถูกชำแหละหมดแล้ว สิ่งที่เหลือร้ายและหน้าขายหน้าที่สุดคือ เขาไม่สามารถประกอบคืนได้ ทั้งยังลืมนิสิต่อกลับคืนไปเสียหลายชิ้น เขาไม่คิดว่ากำไลเล็ก ๆ เพียงอันเดียวจะมีชิ้นส่วนมากถึงร้อยกว่าชิ้น แม้จะทุ้มเททั้งวันทั้งคืนในการศึกษาและหลอมมัน ทว่าแม้แต่ชิ้นส่วนเล็กๆ เขาก็ยังหลอมไม่ได้

ฮวาซิงเหียนไม่คิดจะฟังคำอธิบายใดๆ นางส่ายหน้าโดยไม่ลังเล “ไม่ได้เจ้าคะ ข้าไม่ยากกว่าเข้ามาในสำนักพั้วเต้าอีกแม้แต่ก้าวเดียว โปรดคืนกำไลมาเดี๋ยวนี้”

“เรื่องนี้...ท่านเจ้าสำนัก...” อาจารย์ฉินได้แต่หันไปพึ่งเจ้าสำนักชิวอย่างจนใจ

เจ้าสำนักชิวแทบควบคุมโทสะไว้ไม่อยู่กับน้ำเสียงอันไม่ไว้หน้าเช่นนั้น

แต่ถึงอย่างไรเขาก็มีอายุยืนยาวกว่านางนับร้อยปี ไบหน้าก็หนากว่าคนทั่วไปนัก จึงพูดอย่างหน้าไม่อาย “เรา จำเป็นต้องถอดชิ้นส่วนกำไลวงนั้นเพื่อตรวจสอบว่าช้อนกลไกง ไตไว้หรือไม่ ตรวจสอบเสร็จแล้วก็คืนให้พวกนางเถิด”

อาจารย์จินหน้าแดงเล็กน้อยเพราะกระอักกระอ่วน ก่อนจะค่อยๆ หยิบกล่องไม้สองกล่องออกมาจากแหวนซึ่งเป็น มิติเก็บของ ในกล่องไม้เต็มไปด้วยชิ้นส่วนกำไลที่แยกไม่ออกว่า เป็นชิ้นส่วนใด

ฮวาซิงเหียนแค้นเสียวเย็น พร้อมปรายตามองเจ้าสำนัก ชิวกับอาจารย์จินอย่างดูแคลน “เป็นอย่างไร พวกเราไม่ได้โกง ไซ้หรือไม่ ต่อให้ท่านทำลายจนเป็นผงก็ไม่มีประโยชน์”

นางกล่าวพลางรับกล่องไม้มาแล้วส่งให้ฮวาเฮ่าเยว่ ช่วยถือ จากนั้นก็บิดเศษผงป้ายหยกออกจากมือตนเองพร้อม บ่นอย่างไม่สบอารมณ์ “เสียเวลาข้าต้องกลับไปประกอบใหม่อีก การเข้าสำนักพัวเต้านั้นนับเป็นการตัดสินใจที่โง่เง่าที่สุดในชีวิตข้า จริงๆ”

เมื่อบัดมือจนสะอาดแล้วก็นำกล่องเก็บเข้ามิดิเก็บของ
ก่อนจะหันไปพูดกับฮวาเฮ่าเยว้ว่า “พี่ชาย พวกเราไปเถิด
พวกเราอย่าเข้าสำนักเช่นนี้จะดีกว่า ข้าสัญญา...ข้าจะส่งท่าน
เข้าสำนักที่ชื่อเสียงเหนือกว่าสำนักพั้วเต้าให้ได้”

ฮวาเฮ่าเยว้มองเหตุการณ์ที่บ้านปลายมาจนถึงขั้นนี้
ย่อมรู้ดีว่าเจ้าสำนักชีวไม่มีทางยอมรับน้องสาวเขาเข้าสำนัก
อีกแล้ว เขาจึงได้แต่ลู่บตีระเล้กๆ ของฮวาซิงเหียนเบาๆ
ปลางพูดอย่างอ่อนโยนว่า “เจ้านี้นะ...พี่รู้ว่าเจ้าพูดจริงทำจริง
แต่เจ้าไม่ควรทำลายป้ายหยกของผู้อื่นเช่นนี้”

จากนั้นเขาก็หันไปทางผู้คนด้วยใบหน้าจริงใจ ยกมือ
คารวะก่อนกล่าว “เรื่องที่น้องสาวข้าทำลายป้ายหยกของทุกท่าน
ข้าขอภัยแทนนางด้วย นางเพียงขาดความยังคิด ทว่าป้ายหยก
แตกไปแล้ว ข้าเองก็ไม่ว่าจะชดใช้อย่างไร ทำได้เพียงกล่าวขอภัย
ทุกท่าน”

ฮวาซิงเหียนเห็นฮวาเฮ่าเยว้เป็นเช่นนั้นก็ได้แต่
ถอนหายใจอย่างจนใจ คนพวกนี้เมื่อครู่ก็เอาแต่ส่งเสียงเอะอะ
วุ่นวาย ไหนเลยจะเห็นใจคนอื่นสักนิด อีกทั้งป้ายหยกที่แตกไป
นั้นล้วนเป็นฝีมือนาง เจ้าสำนักชีวไม่มีทางตัดสิทธิ์พวกเขา

ทว่าที่พี่ชายพูดก็ถูก เพราะนางก็ทำผิดจริง ๆ จึงหยิบ ‘ป้ายประจำตัว’ ที่เคยใช้ในชาติก่อนออกมาแล้วยื่นให้

“นี่คือป้ายประจำตัวที่แสดงถึงฐานะของข้า เพื่อเป็นการชดเชยที่ข้าทำลายป้ายหยกของพวกท่าน ทุกท่านสามารถนำป้ายนี้ไปยังจวนอ่องเจ็ด หรือร้านโอสถที่กำลังจะเปิดใหม่เพื่อรับโอสถน้ำฟื้นพลังชีพระดับเจ็ดหรือก็คือโอสถฟื้นพลังชีพระดับเจ็ดเป็นของแทนค่าชดเชยหนึ่งขวด”

พูดจบฮวาซิงเหียนก็ไม่รอให้ใครตอบสนองทัน นางเคลื่อนไหวว่องไวดูสายฟ้า ยื่นป้ายประจำตัวให้ผู้ที่นางทำลายป้ายหยกทีละคนอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็จากไปพร้อมกับฮวาเฮ่าเยว่

ตั้งสติได้ก็พบว่าตนกำลังถือป้ายประหลาดแผ่นหนึ่งอยู่ ป้ายนั้นขนาดเล็กและโปร่งใส ไม่รู้ว่าทำมาจากวัสดุใด บนป้ายสลักอักษรลายเส้นคมชัดว่า ‘ฮวาซิงเหียนแพทย์ทหารระดับ SSS’

“โอสถฟื้นพลังชีพระดับเจ็ด!?”

“ข้าไม่ได้หุฟาดใช่หรือไม่ นางบอกว่านำป้ายนี้ไปแลก
ไอศถพื้นพลังชีพระดับเจ็ดได้?”

ไอศถพื้นพลังชีพนับเป็นสิ่งใดกัน! ต่อให้เป็นตระกูล
สูงศักดิ์ก็ยังหาซื้อได้ยากเย็นนัก ทว่าฮวาซิงเหียนกลับบอกว่า
นำป้ายประหลาดนี้ไปรับได้?

“หี คงหลอกกันนะสิ ข้าไม่เชื่อหรอก ตอนนี้นำป้ายหยก
ถูกทำลายแล้ว พวกเราจะทำอย่างไร!”

ถึงผู้ฝึกตนผู้นั้นจะเอื่อยอย่างขุนเคื่อง แต่กลับแอบเก็บป้าย
นั้นใส่ถุงเก็บผ้าเจียบๆ

เหล่าผู้ฝึกตนคนอื่นก็พากันส่งเสียงโวยวาย “ผู้ดูแลหวัง
อาจารย์ฉิน พวกเราจะทำอย่างไรดี ป้ายหยกของเราถูกแย่ง
ไปหมดแล้ว จะตัดสินใจเข้าศึกษาพวกเราอย่างนั้นหรือ!”

“ใช่! ฮวาซิงเหียนคิดจะเอาแค่คำพูดลอยๆ มาให้เรา
ยกโทษอย่างนั้นหรือ! ข้าไม่เชื่อว่านางจะหลอมไอศถอะไรได้
ข้าต้องการเข้าศึกษาในสำนักพัวเต้า!”

บางคนตะโกนพลาโยนป้ายประจำตัวในมือทิ้งลงพื้น
ทันที

ไม่นานบนพื้นก็เต็มไปด้วยแผ่นป้ายโปร่งใส ป้ายแผ่นหนึ่ง
หล่นมาตรงหน้าเด็กชายร่างเล็กแต่งกายซ่อมช้อคนหนึ่ง ซึ่งดูแล้ว
น่าจะอายุเพียงแปดเก้าขวบ เด็กชายตาโตเป็นประกาย ก่อนจะ
รีบเก็บป้ายนั้นขึ้นอย่างทะนุถนอม เขากำลังจะเก็บแผ่นอื่นเพิ่ม
ทว่าเหล่าผู้ฝึกตนบางคนกลับมือไวกว่า รีบเก็บป้ายขึ้นมาใส่ถุงผ้า
ตนเองทันที

เด็กชายที่ชื่อหมิงเยว่หานไม่ได้ใส่ใจมากนัก เขาเดินทาง
มาที่นี่ก็เพื่อดูบรรยากาศของสำนักพัวเต๋าเพียงเท่านั้น แต่เมื่อ
ได้เห็นฮวาซิงเหยียนปะทะกับคนมากมาย เขากลับรู้สึกว่
สำนักพัวเต๋านี้แตกต่างจากที่จินตนาการไว้จนอดผิดหวังไม่ได้

เขาเก็บป้ายของฮวาซิงเหยียนไว้ในอกเสื้อ ลูบเบาๆ
สองครั้งก่อนจะกลอกตาเล็กลงแล้วหันหลังเดินกลับเมือง
ไปทันที

จำนวนผู้ที่ต้องการเข้าศึกษามากมายเช่นนี้ จะไม่ให้เข้า
เลยก็คงเป็นไปได้ เจ้าสำนักชิงจิงสั่งผู้ดูแลหวังให้จัดการรายชื่อ

ที่มาลงทะเบียนทั้งหมดเข้าศึกษาต่อได้ จากนั้นก็หันไปส่งสายตาสื่อныบางอย่างกับอาจารย์ฉิน ก่อนจะเดินเข้าไปด้านใน

ผู้ฝึกตนที่เห็นดังนั้นก็พากันโห่ร้องด้วยความยินดี เมื่อก้มลงมองป้ายในมืออีกครั้ง ต่างพากันเก็บป้ายนั้นไว้เงียบๆ อย่างไม่รู้ตัว ในใจลึกๆ ยังอดคิดไม่ได้ว่า...หากสิ่งที่ฮวาซิงเหยียนพูดเป็นความจริง แล้วโอสถฟื้นพลังชีพระดับเจ็ดมียู่จริงเล่า

นั่นย่อมเป็นโอสถวิเศษอย่างแท้จริง ใครบ้างจะไม่อยากได้!

ยามนี้เหล่าผู้ฝึกตนกลับไปต่อแถวตามเดิม

ไม่รู้เพราะเหตุใดในใจของผู้ดูแลหวังที่ควรดีใจที่ฮวา-เฮ่าเยวี่กับฮวาซิงเหยียนถอนตัวไปเอง กลับรู้สึกวูบวาบอย่างบอกไม่ถูกเช่นนั้น

ท่ามกลางผู้คนที่อยู่ ณ ที่แห่งนั้น เกรงว่าคงมีเพียงองค์ชายหยกที่ยังคงวางท่ามั่นใจไม่หวั่นไหว เขาลอบหัวเราะเยาะฮวาซิงเหยียนกับฮวาเฮ่าเยวี่ในใจ พี่น้องคู่นี้ช่างไม่รู้จักที่สูงที่ต่ำเสียจริง ยังดีที่ฮวาซิงเหยียนถอนตัวไปเอง ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่ปล่อยนางไว้นั่น

องค์ชายหกเป็นหนึ่งในราชวงศ์ อีกทั้งได้รับการตอบรับ
เข้าศึกษาไปแล้ว ไม่ว่าเจ้าสำนักชีหรืออาจารย์ฉิน ย่อมไม่มี
ทางตัดสิทธิ์เขาแน่นอน

เมื่อกลับมาถึงด้านสำนัก เจ้าสำนักชีหันหน้าเคร่งขรึม
พลาถเอยถามว่า “ฉินตัวน เจ้าสังเกตหรือไม่ นางยี่นป้ายนั้น
ครบถ้วนไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่แผ่นเดียว!”

อาจารย์ฉินหรืออีกชื่อคือฉินตัวน พยักหน้ารับ ดวงตา
เผยแววเสียดาย

“ท่านเจ้าสำนัก ข้าเองก็เห็นชัดว่าฮวาซิงเหยียนไม่ธรรมดา
หากไม่ใช่เพราะนางมีนิสัยมุกทะลุเกินไป หากได้เข้าสำนักพัวเต้า
ย่อมต้องมีอนาคตอันน่าทึ่งแน่นอน”

เจ้าสำนักชีส่ายหน้าเบาๆ “เจ้ามองนางตื่นชินเกินไป
แล้ว เจ้าไม่ได้ฟังที่นางพูดหรืออย่างไร นางประกอบท่าโลที่เร
ถอดออกกลับคืนได้! หากเป็นจริงอย่างที่นางพูด นางไม่เพียง
หลอมโอสถพื้นพลังชีพระดับเจ็ดได้ ยังสามารถหลอมได้จำนวน
มากอีกด้วย หมายความว่าอย่างไรนะหรือ ก็หมายความว่า

ความสามารถของนางยังสูงกว่าที่เราเห็นอีกมาก! เจ้าเก็บป้ายประจำตัวของนางไว้หรือไม่”

อาจารย์ฉินรีบโน้มส่งป้ายโปรงใสซึ่งทำจากวัสดุไม่ทราบชนิดให้เจ้าสำนักชิวทันที

เจ้าสำนักชิวเพ่งมองอักษรสีเงินบนป้ายนั้นที่ไม่รู้ว่าถูกเขียนด้วยวิธีใด ความรู้สึกหนึ่งพลันก่อตัวชัดเจนขึ้นในใจ ฮวาซิงเหยียนไม่ธรรมดาจริง ๆ

หากสำนักพั้วเต้าปล่อยนางหลุดมือไป อาจเป็นความสูญเสียครั้งใหญ่ก็เป็นได้

เขาขมวดคิ้วแน่น ก่อนเอ่ยด้วยเสียงต่ำราวกับกำลังครุ่นคิด “ฉินต้วน เจ้าคิดว่า...มีวิธีใดที่ชักชวนให้ฮวาซิงเหยียนกลับมาอยู่กับสำนักพั้วเต้าบ้าง”

อาจารย์ฉินถึงกับเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

“ท่านเจ้าสำนัก ท่านอยากให้นางกลับเข้าสำนักเราอย่างนั้นหรือขอรับ”

เมื่อครูฮวาซิงเหยียนเพิ่งประจักษ์ชื่อเสียงของสำนักต่อหน้าผู้คน อีกทั้งท่าทีของนางก็แน่วแน่ถึงเพียงนั้น ดูแล้วคงไม่มีทางกลับมานี่อีกแน่นอน

เจ้าสำนักชีวส่ายหน้าอย่างเคร่งขรึม “ไม่ได้ให้นางกลับมาเข้าศึกษา...แต่เชิญนาง...ให้มาเป็นอาจารย์ของสำนักพั่วเต้า”

บทที่ 76

ไปเยี่ยมเยือนท่านลุง

อาจารย์จินตะสิงห์อำปากค่าง สำนักพัวเต๋ไม่เคยมีอาจารย์เป็นสตรีมาก่อน มิหนำซ้ำยังจะเชิญคนที่ไม่เคยศึกษาในสำนักพัวเต๋ให้มาเป็นอาจารย์!?

หากได้นางมาเป็นอาจารย์จริงๆ นี่นับเป็นครั้งแรกของสำนักพัวเต๋ที่มีอาจารย์เป็นสตรี

แต่พอคิดให้ดีอีกครั้ง ด้วยความสามารถที่ฮวาซิงเหยียนแสดงให้เห็น และท่าทีที่เด็ดขาดไม่ยอมอ่อนข้อ การเชิญนางมาเป็นอาจารย์ อาจเป็นหนทางเดียวที่จะโน้มน้าวให้นางยอมผ่อนปรนลงก็ได้

“ท่านเจ้าสำนัก ท่านต้องการให้ฮวาซิงเหยียนเป็นอาจารย์ของสำนักพัวเต๋จริงๆ หรือ แล้วฮวาเฮ่าเยว่เล่า นางปฏิเสธเข้าศึกษาก็เพราะพี่ชายไม่ได้รับอนุญาต อีกอย่าง...หากนางมาเป็นอาจารย์ จะให้สอนเรื่องอะไรขอรับ”

“มอบสิทธิ์เข้าศึกษาในสำนักพั้วเต้าให้เขา แล้วให้ฮวา-
ชิงเหียนมาสอนวิชาการหลอมกำไล นางต้องทำได้แน่นอน
หากนางยินยอมถ่ายทอดความรู้เรื่องหลอมกำไลให้กับศิษย์
ของเรา เจื่อนไข่อื่นๆ ก็ไม่มีปัญหา...ฝากเจ้าจัดการเรื่องนี้ด้วย”

เจ้าสำนักชิวกล่าวด้วยน้ำเสียงลุ่มลึก

เมื่อตำแหน่งและชื่อเสียงของสำนักพั้วเต้าทะยานสูงขึ้น
ด้วยอิทธิพลของฮวาชิงเหียนในอีกหลายปีต่อมา เจ้าสำนักชิว
ก็รู้สึกภูมิใจที่ตนมองคนไม่ผิดและตัดสินใจได้เด็ดขาดในวันนั้น

ฮวาชิงเหียนไม่รู้เลยว่าเจ้าสำนักชิวกำลังวางแผนอะไรอยู่
นางกับฮวาเฮ่าเยว่กลับถึงเรือนแล้ว ขณะนั้นชูชิวได้จัดเตรียม
อาหารโต๊ะใหญ่ไว้รอเรียบร้อยแล้ว

แต่เมื่อเห็นฮวาชิงเหียนหน้าตาเรียบเฉย ฮวาเฮ่าเยว่
ดูซึมๆ ชูชิวก็เดาได้ทันทีว่าคงไม่ได้ป้ายหยกกลับมา แต่
นางพอดาคไว้แล้วว่าเรื่องจะเป็นเช่นนี้ ใครจะกล้าต่อกรกับ
องค์ชายหกกันเล่า พวกเขาไร้อำนาจไร้บารมี จะไปต่อกรกับ
ราชวงศ์ได้อย่างไร

ชูช้อจึงปลอบอย่างอ่อนโยนว่า “เฮ้าเออร์ ลูกไม่ได้เข้า
สำนักพั้วเต้าก็ไม่ใช่ไร ปีหน้ายังมีโอกาสอีกนะ ยิ้มหน่อยเถิด
อย่างน้อยเหยียนเออร์ก็ได้เข้าแล้ว มากินข้าวกันเถิด นี่ก็เลย
ยามเที่ยงมานานแล้ว พวกเจ้าเหนื่อยกันมาทั้งเช้าคงหิวมาก
แล้วใช่หรือไม่”

ชูช้อพูดพลางหยิบตะเกียบส่งให้พวกเขาแล้วเร่งให้
รีบกิน

ฮวาเฮ้าเยว่ได้ยินก็ยังรู้สึกผิด หน้าซีดเผือดจนไม่กล้า
สบตา

ทว่าฮวาซิงเหยียนกลับตอบอย่างไม่ใส่ใจ “ท่านแม่ ข้า
ไม่ได้เข้าสำนักพั้วเต้าเจ้าคะ ข้าคืนป้ายหยกไปแล้ว”

...จะเรียกว่าคืนก็คงไม่ถูก เพราะนางบดมันจนกลายเป็น
ผุยผงไปแล้ว

ชูช้อตกใจจนตะเกียบแทบร่วงจากมือ สีหน้าพลัน
เปลี่ยนเป็นเสียดยและเป็นห่วง แต่ก็รีบตั้งสติปลอบ “ไม่ได้
เข้าก็ไม่ใช่ไรหรอกลูก วันหน้าโอกาสยังมีอีกมาก”

ทว่าในใจนางกลับนึกหวั่นอยู่ลึกๆ หรือว่าเหยียนเอ๋อร์ จะรู้วามเกินไป ไม่เพียงไม่ได้บ้ายกลับคืน ยังอาจล่วงเกิน องค์ชายหกจนตนเองพลอยหมดสิทธิ์เข้าศึกษาในสำนักพั่วเต๋า ไปด้วย

เมื่อคิดถึงจุดนี้ ชูชื้อก็อดรู้สึกผิดไม่ได้ หากตอนนั้น นางรักษาตำแหน่งอันกว้างของบุตรชายไว้ได้ พวกเขาคงไม่ต้องทนถูกองค์ชายหกกดขี่เช่นนี้

ฮวาซิงเหยียนแค้นหัวเราะเย็นปลางกล่าว “ท่านแม่ สำนักพั่วเต๋ามีอะไรดีนัก ข้าสัญญาว่าวันหนึ่งจะพาพี่ชาย เข้าศึกษาในสำนักที่เหนือกว่าสำนักพั่วเต๋าให้ได้ ข้าจะทำให้ บ้านหลักของเรากลับมาเป็นที่ภาคภูมิใจอีกครั้ง! ข้าจะไม่มีวันทำให้ท่านพ่อท่านแม่ต้องผิดหวังแน่นอนเจ้าค่ะ!”

ชูชื้อฟังแล้วรู้สึกชื่นใจยิ่งนัก แม้ในใจจะยังอดกังวลว่า บุตรสาวจะทำได้จริงหรือไม่ แต่ก็ไม่อาจตัดกำลังใจ จึงเลือก สนับสนุนอย่างเต็มที่

ฮวาเฮ่าเยว่เห็นดังนั้นก็กล่าวอย่างมุ่งมั่นเช่นกัน บอกว่า ตนจะตั้งใจฝึกฝนมากกว่านี้ บัดนี้เขาเลื่อนถึงระดับหลอมปราณ

ขึ้นเจ็ดแล้ว อีกไม่นานก็คงทะลวงถึงระดับเก้า และจะพยายาม
บรรลุนั้นระดับก่อนแก่แน่นอนอายุยี่สิบให้ได้!

ท่ามกลางคำมั่นสัญญาที่หนักแน่นของฮวาซิงเหยียน
บรรยาภาศภายในเรือนก็อบอวลไปด้วยความอบอุ่น สามแม่ลูก
นั่งล้อมวงร่วมกันมือเท้าด้วยรอยยิ้มเปี่ยมสุข

หลังจากถูกลงโทษอย่างหนักครั้งก่อน บ่าวรับใช้ในเรือน
ต่างไม่กล้าก่อเรื่องได้อีก แม้อันซื่อจะหวานล่อมหรือพยายามซื้อ
ตัวบ่าวภายในเรือนนี่ยังไง กลับไม่มีผู้ใดยอมตกปากรับคำ
ทั้งยังรับมารายงานซู่ซื่อทันที

หลังกินมื้อเที่ยงเสร็จ ซู่ซื่อพลันนึกถึงซู่อันเย่ นางจึง
ชวนฮวาซิงเหยียนกับฮวาเฮ่าเย่วไปเยี่ยมเยียนเสี่ยหน้อย ไหนๆ
ก็เคยรับปากไว้ว่าจะไปดูอาการบาดเจ็บของอีกฝ่ายอยู่แล้ว

ฮวาซิงเหยียนพยักหน้ารับ ก่อนที่พวกนางจะออกเดินทาง
ไปยังจวนตระกูลซู่

ซู่ซื่อรู้สึกว่ตลอดทางผู้คนมองพวกนางด้วยสายตา
ประหลาดนัก เพราะแววตาเหล่านั้นเต็มไปด้วยความดูแคลน
และเย้ยหยัน

สีหน้าฮวาซิงเหียนพลันเย็นชาลง พลังคิดว่าจะต้องซื้อ
รถม้าเสียที หากเดินบนถนนแล้วให้ใครต่อใครมองมาราวกับ
พวกนางเป็นตัวประหลาดเช่นนี้ต่อไป คงได้หงุดหงิดจนหมด
อารมณ์แน่

สายตาของผู้คนยังคงจับจ้องไม่วางตา จนกระทั่งพวกนาง
เดินทางมาถึงจวนตระกูลซุ

เมื่อเดินเข้าไปในจวนกลับไม่พบเส้นซื้อกับซุชิงอวิน
มีเพียงซุชิงเฟิงที่เพิ่งกลับมาจากล่าสัตว์ และซุอันเย่ผู้เป็นพี่ชาย
ของซุซื่อ

ซุอันเย่กำลังช่วยพันแผลที่มือซุชิงเฟิง ดูแล้วเหมือนเขา
จะถูกสัตว์อสูรทำร้ายมา

พอเห็นพวกซุซื่อมา ทั้งสองก็พากันยิ้มแย้มต้อนรับอย่างดี

ซุชิงเฟิงสบตากับฮวาซิงเหียนอย่างเก๋เขินเล็กน้อย
ในใจเขายังรู้สึกผิดอยู่มาก หากตอนนั้นเขาสามารถรักษา
เงินหนึ่งพันตำลึงทองนั้นไว้ได้ บิดาของเขาคงไม่ต้องบาดเจ็บ
จนถึงตอนนี้

ทว่าฮวาซิงเหยียนกลับทำราวกับเรื่องในอดีตไม่เคยเกิดขึ้น นางหยิบขวดโสตออกมายื่นให้พลางกล่าวว่า “พี่ซิงเฟิง ท่านดื่มโสตน้ำสमानแผลขวดนี้ก่อนเถิด แผลจะได้หายไวๆ พรุ่งนี้จะได้ออกมาได้อีก”

“อืม ขอบใจเจ้ามากนะน้องสาว” ซูซิงเฟิงรับไว้ด้วยความจริงใจ

ซุซื่อได้ยินดังนั้นก็หัวเราะพลางบ่นว่าเขาช่างพูดจาห่างเหินนัก ฮวาซิงเหยียนสังเกตเห็นว่าเขาดูเหมือนเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น ไม่เหมือนเมื่อก่อนที่บุ่มบ่ามร้อนรน ถึงขั้นปล่อยให้คนอื่นแย่งว่าที่ภรรยาไปได้อย่างง่ายดาย ตอนนั้นก็กลับให้ความรู้สึกสงบสุขมากขึ้นไม่น้อย

ซุอันเย่พูดคุยกับซุซื่ออยู่พักหนึ่ง พลางรำลึกถึงเรื่องราวในอดีตแล้วรู้สึกผิดไม่น้อย ตอนที่ฮวาเจิ้งยังมีชีวิตอยู่ เขาช่วยเหลือตระกูลซุมากมาย แต่พอฮวาเจิ้งสิ้นชีวิต ตนกลับปล่อยให้เส้นซื้อควบคุมเรือน จนแม้แต่จะช่วยเหลือซุซื่อยังต้องลอบทำ ยิ่งไปกว่านั้น เส้นซื้อยังกระทำน่าอายอย่างร้องให้ฟุ่มฟายขอเงินซุซื่ออีก

ซูอันเย่ชมฮวาเข้าเฝ้ากับฮวาซิงเหยียนว่าต่างไม่ทำให้
มารดาผิดหวัง เขาเชื่อว่าซูซื่อจะต้องมีชีวิตที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ หาก
เป็นเช่นนั้นเขาย่อมวางใจ

ครั้นเวลาล่วงไปจนเกือบถึงมือเย็น ทว่าเส้นซื้อกับ
ซูซิงอวีนก็ยังไม่กลับมา

ซูซื่อขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วหันไปถามว่า “พี่ชาย พี่สะใภ้
ไปไหนหรือเจ้าคะ ฟ้ามืดแล้วทำไมยังไม่ยังไม่กลับมาอีก”

พอเอ่ยถึงเส้นซื้อ ซูอันเย่ไม่ยากพูดถึงนางด้วยซ้ำ
สุดท้ายเป็นซูซิงเฟิงที่ตอบแทน

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมช่วงนี้มารดากับน้องชายถึง
ออกไปข้างนอกทุกวัน มิหนำซ้ำกลับมาอีกทีก็เกือบถึงมือเย็น
ไม่รู้ว่าพากันไปทำอะไรขอรับ”

ยังไม่ทันขาดคำ เสียงแหลมของเส้นซื้อก็ดังมาจากทาง
หน้าประตูห้อง

“หึ! เจ้าลูกอกตัญญู พุดอะไรออกมา! ข้าจะมีธุระต้องทำ ไม่เหมือนเจ้ากับคนไร้ประโยชน์อย่างพ่อเจ้าหรือก วันๆ เอาแต่นั่งกินนอนกิน!”

เส้นชื้อเดินบ่นเข้ามาไม่หยุด พอเห็นว่ามีแขกอยู่ในเรือน ก็ยังพุดเสียงดังขึ้นอีก

“เจ้าจะรู้อะไร! ที่ข้าออกไปทุกวันนี้ก็เพื่อเรื่องแต่งงานของเจ้าอย่างไรเล่า! เจ้าไม่ช่วยก็แล้วไป ยังจะนินทานมาดลกลับหลังอีก ลูกอกตัญญู!”

นางเดินมาถึงก็จะบิดแขนชูชิงเฟิง โดยไม่สนใจว่าแขนเขาจะพันผ้าอยู่แม้แต่หน่อย เห็นชัดว่าจงใจทำบริเวณที่มีแผล

ทว่าฮวาชิงเหยียนมือไวกว่า นางดีดมือเส้นชื้อจนอีกฝ่ายรู้สึกชาและเจ็บจี๊ดจนร้องลั่น

“โธ้ย! เจ็บจะตายอยู่แล้ว! มือข้าจะหักแล้ว! ดูลูกสาวเจ้าสิ ชูชื้อ! ถึงขั้นกล้าทำร้ายผู้อาวุโส! ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมนางถึงแม้จะผ่านการทดสอบ แต่กลับถูกสำนักพั้วเต้าตัดสิทธิ์! ทำตัวเช่นนี้ช่างน่าขายหน้าจริงๆ!”

ชูอันเย่ทนไม่ได้จึงตวาดทันที “หุบปาก! เจ้าพูดเพื่อเจ้ออะไร!”

เส้นชื้อไม่ยอมแพ้ ตวาดกลับเช่นกัน “ข้าพูดความจริงทั้งนั้น! คนเขารู้กันทั้งเมืองแล้วว่าหลานท่านคุณนี้เป็นสองคนแรกในประวัติศาสตร์ที่ถูกสำนักพั่วเต้าปฎิเสธเพราะประพฤติไม่เหมาะสม! ทำเอาเรื่องแต่งงานของอวิ้นเอ๋อร์เกือบพัง! รู้หรือไม่ ว่าข้าต้องใช้ความพยายามแค่ไหนกว่าจะตกลงกับสกุลหลิวได้ พวกเขาเกือบจะยกเลิกเพราะเรื่องหลานของท่าน!”

ชูชิงอวิ้นที่เดินเข้ามาพอดีทำหน้าหงุดหงิดพลางกล่าว “นั่นสิ! โชคดีที่เซวียนเอ๋อร์รักที่ตัวข้า ไม่เช่นนั้นพวกเจ้าคงได้ทำลายโอกาสข้าไปแล้ว!”

เส้นชื้อยังคงกล่าวด้วยความโมโห “ยังไม่หมดแค่นั้นนะ ชูชื้อ! ลูกของเจ้าสร้างเรื่องจนตระกูลหลิวเรียกสินสอดเพิ่มเป็นสองเท่า! เรื่องนี้เจ้าต้องรับผิดชอบ! เจ้ามาก็ดีแล้ว ข้าจะได้ไม่เสียเวลาไปทวง! เจ้าต้องจ่ายส่วนที่เพิ่มมานั้นให้ข้า ไม่อย่างนั้น ข้าไม่ปล่อยเรื่องนี้แน่!”

ฮวาซิงเหยียนฟังจบก็เกือบหลุดหัวเราะออกมา คิดในใจว่า ก่อนหน้านี้ขยันเรียกเงินสารพัดวิธี ตอนนี้ถึงกับใช้ข้ออ้างเรื่องค่าสินสอดมาริดไถ่อีก

ซูอันเย่รู้สึกอับอายเป็นอย่างยิ่ง จึงตวาดด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด “พอได้แล้ว! พวกเจ้าเข้าห้องไปเดี๋ยวนี้ หากยังพูดจาเหลวไหลอีกคำเดียวก็ไล่หัวออกไปเสีย!”

แต่เส้นซื้อกลับไม่ลดราวาศอก ยังโววายต่อว่า “ซูอันเย่! คิดจะไล่ข้าหรือ! เจ้าคนเนรคุณ! ข้าทำงานให้ตระกูลซูเหมือนวัวเหมือนควายตลอดสิบกว่าปี แต่ตอนนี้กลับคิดจะไล่ข้าออกจากจวน? เจ้านี้มันอกตัญญูสิ้นดี! อะ...โอ้ยยยย!”

เส้นซื้อยังพูดไม่ทันจบ ก็พบว่าตนเองพูดอะไรไม่ออกอีกต่อไป นางอ้าปากกว้างด้วยความตกใจ ไม่ว่าจะพยายามพูดอย่างไรก็พูดไม่ได้

คนอื่นๆ ในห้องต่างงุนงง ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

ขณะนั้นเอง เสียงใสของฮวาซิงเหยียนก็ดังขึ้น “เจียบได้เสียที ท่านป้าสะใภ้ ตับท่านไม่ค่อยแข็งแรง หากยังโมโहरุนแรงเช่นนี้กลัวตับท่านจะระเบิดเสียก่อน ซิงเหยียนขอเตือน

ด้วยความหวังดี หากท่านยังอยากมีชีวิตอยู่ ควรเจ็บสักคืน ดีกว่าจะเจ้าคะ”

ซูชิงอวินเห็นดังนั้นก็เข้าใจทันที เขาหน้าแดงด้วยความโกรธแล้วทวาดว่า “ฮวาซิงเหียน! เจ้า...ฮะ...โอ้ยยยย!”

เขายังไม่ทันได้ตะคอกออกไป ก็รู้สึกเจ็บวบบริเวณหน้าท้อง คล้ายถูกเข็มจิ้มเข้าอย่างแผ่วเบา แต่ก็ทำให้เขาชะงักงันจนไม่อาจเปล่งเสียงได้ออกมาได้

ฮวาซิงเหียนส่ายหน้าเบาๆ ก่อนจะพูดด้วยสีหน้าเสียดยโสเขา “พี่ชิงอวิน ท่านเอาแต่หมกมุ่นอยู่กับสตรีจณร่างกายทรุดโทรมถึงเพียงนี้ เกรงว่าในอนาคตอาจจะทำให้มีบุตรยาก เพราะฉะนั้นอย่าโกรธเลย มิฉะนั้นจะยิ่งทำให้ร่างกายทรุดหนักกว่าเดิม อ้อ ไม่ต้องขอบคุณข้าหรือ พวกเราล้วนเป็นญาติกัน ช่วยอะไรได้ก็ควรช่วย ใช้หรือไม่เจ้าคะ”

“อ้ออออ!”

ใครขอให้เจ้าช่วยกันเล่า!

ชูชิงอินแทบจะกระอักเลือดด้วยความโกรธ เส้นชื้อเห็น
บุตรชายถูกแกลังก็โกรธจนแทบคลั่ง รีบพุ่งเข้ามาหวังจะฟาด
ฮวาซิงเหียน แต่ชูชิงเฟิงเข้าขวางไว้ทัน นางจึงระบายอารมณ์
กับชูชิงเฟิงแทน

ฮวาซิงเหียนเห็นว่าชูชิงเฟิงไม่คิดจะตอบโต้ ก็ขมวดคิ้ว
แน่นก่อนเตือนเสียงเรียบ “พี่ชิงเฟิง สิ่งที่ข้าพูดล้วนเป็นความ
จริงนะเจ้าคะ ท่านควรห้ามท่านป้าสะใจไว้หน่อย ถ้ายังโมโห
เช่นนี้ ระวังจะเกิดเรื่องไม่คาดคิดขึ้นสักวัน ทางที่ดีหากเห็นนาง
จะลงไม้ลงมืออีก ก็ควรมัดหรือตีให้สลบไปก่อนจะปลอดภัยกว่า
นะเจ้าคะ”

แน่นอนว่าฮวาซิงเหียนสามารถรักษาอาการป่วยนี้ได้
แต่ให้นางรักษาคอนอย่างเส้นชื้อ? ผันเอาเถิด!

บทที่ 77
หมิงเยว่หาน

เส้นชื่อรู้สึกว่าเรื่องที่ฮวาชิงเหยียนพูดนั้นเหลวไหลสิ้นดี
เพ็งคิดเสร็จนางก็โกรธจนกระอักเลือดออกมา

ซูชิงเพ็งกับซูชิงอวิ้นตกใจจนหน้าซีด ซูชิงเพ็งไม่กล้า
ล้งเลิกต่อไป รีบฟาดสันมือลงบนท้ายทอยของเส้นชื่อจนหมด
สติ แล้วรีบสั่งให้ซูชิงอวิ้นไปตามหมอมา

พอซูชิงเพ็งพูดถึงหมอ ซูชิงอวิ้นก็ไม่พอใจทันที เขา
ส่งเสียงอื้ออืพลางสันตุงเก็บของที่ว่างเปล่า แล้วชี้ไปที่ฮวา-
ชิงเหยียนสลับกับเส้นชื่อ สิ้นหน้าบอกอย่างชัดเจนว่า ‘ในเมื่อ
ฮวาชิงเหยียนบอกว่าตนรักษาโรคได้ แล้วจะมัวไปตามหมอให้
เสียเวลาอีกทำไม’

ซูชิงอวิ้นที่ปกติแล้วฟุ่มเฟือยยิ่งนัก แต่พอเป็นเรื่อง
เสียเงินให้มารดา กลับตระหนี่ขึ้นมาทันตา ที่น่าขันคือเจ้าตัวยัง
ลืมนึกไปเสียสนิทว่าเมื่อครู่เป็นเขาเองที่ไม่เชื่อว่าฮวาชิงเหยียน
รักษาคนได้จริง

ชูอันเย่กับชูชิงเฟิงต่างลำบากใจ แต่จะปล่อยให้เส้นซื้อ
ล้มป่วยต่อหน้าต่อตาก็คงไม่เหมาะนัก

ทว่าฮวาซิงเหียนกลับไม่แม้แต่จะตรวจชีพจรให้ นาง
กล่าวด้วยสีหน้ายินดีปนเย้ยหยันว่า “ท่านลงวางใจเถิด เลือด
ที่ท่านปัสะไ้กระอักออกมา นั้น แท้จริงแล้วคือเลือดคั่งที่สะสม
อยู่ภายในร่างมานาน การขับออกมากลับเป็นผลดีเสียอีก ท่าน
พาท่านปัสะไ้ไปพักผ่อนเถิด พรุ่งนี้ตื่นมาก็ไม่มีอะไรแล้ว
เจ้าคะ”

ชูอันเย่กับชูชิงเฟิงโล่งใจไปเปลาะหนึ่ง ต่างคิดในใจว่า
หากครั้งหน้าเส้นซื้อจะโมโหหรือลงไม้ลงมืออีก ก็คงต้องตีให้สลบ
เสียก่อน จะได้ไม่เกิดเรื่องใหญ่ตามมาอีก

ใครจะรู้ว่าเส้นซื้อซึ่งหมดสติอยู่นั้นยังไม่รู้ชะตากรรม
อันแสนรันทดที่รออยู่เบื้องหน้า แม้แต่ในฝัน นางยังครุ่นคิด
หาวิธีรีดเงินจากชูซื้ออยู่เลย

เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น ชูซื้อจึงปฏิเสธคำชวนร่วมกิน
มือเย็น แล้วรีบพาฮวาซิงเหียนกับฮวาเฮ่าเย่ว์กลับเรือน

ก่อนจากกัน ชูชิงเฟิงยื่นศิลาสีเขียวใสแวววาวให้ฮวา-
ชิงเหยียน พลังกล่าวว่าไม่รู้ว่สิ่งนี้คืออะไร แต่ดูแล้วน่าจะ
ไม่ธรรมดา จึงให้นางถือเป็นของตอบแทนสำหรับโอสถน้ำ
สุมานแผลเมื่อตอนกลางวัน

ฮวาชิงเหยียนเพียงมองแวบเดียวก็สัมผัสได้ถึงพลัง
อันมหาศาลที่แฝงอยู่ในศิลาก่อนนั้น ด้วยรู้สึกสงสัยว่คืออะไร
จึงไม่ได้ปฏิเสธและรับไว้

ชูชิงเฟิงถอนหายใจอย่างโล่งอก สีหน้าเผยรอยยิ้มจริงใจ
เพราะเขารู้ดีว่การที่ฮวาชิงเหยียนยอมรับสิ่งนี้ ก็เท่ากับให้อภัย
ในเรื่องราวในอดีตแล้ว

ฮวาชิงเหยียนให้มารดากับพี่ชายกลับเรือนก่อน ส่วนตนเอง
มุ่งหน้ากลับไปยังจวนอ๋องเจ็ด พอกลับถึงเรือนก็พบว่าจวิน-
มั่วหานอยู่ที่นี่แล้ว จึงเอ่ยถามด้วยความประหลาดใจ “เหตุใด
วันนี้ถึงกลับมาเร็วนักเล่า”

เซี่ยจู่เดินมาสะกิดนางเบาๆ พร้อมกระซิบว่ “พระชายา
ท่านอ๋องรอท่านอยู่ในห้องทั้งป่ายแล้วเจ้าค่ะ”

“ทั้งปาย!?” ฮวาซิงเหยียนตกใจเล็กน้อย หันไปถาม จวินมั่วหานว่า “ท่านรอช้าทำไมกัน”

จวินมั่วหานมองนางด้วยสายตาลุ่มลึกอยู่ครู่หนึ่ง สีหน้า นางกลับสงบนิ่ง ไร้ร่องรอยของความขุ่นข้องใจแม้แต่เล็กน้อย ไม่เหมือนคนที่เพิ่งถูกสำนักพิ้วเต้าปฎิเสธเข้าศึกษาเลยสักนิด

เขากล่าวด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำแฝงความอ่อนโยนว่า “เจ้า ถูกสำนักพิ้วเต้าปฎิเสธไม่ใช่หรือ”

ฮวาซิงเหยียนสบตากับเขา ดวงตาของอีกฝ่ายเต็มไปด้วย ความเป็นห่วงที่แสดงออกอย่างไม่รู้ตัว ในใจนางพลันรู้สึก ใหลสะเทือนเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยถามว่า “ท่าน...เป็นห่วงข้าหรือ”

แม้จะรู้สึกเหมือนพูดเข้าข้างตัวเอง แต่นางอ่านความรู้สึก นั้นจากสายตาของเขาได้จริงๆ

ฮวาซิงเหยียนคิดว่าเขาน่าจะตอบแบบเย็นชาตามนิสัย นึกไม่ถึงเลยว่าเขาจะพยักหน้าเบาๆ ยอมรับอย่างตรงไปตรงมา เช่นนี้!

หัวใจของฮวาซิงเหียนพลันพองโต ความหวานซึ่งซึมลึกลงในใจอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน นางที่ไม่เคยรู้จักคำว่าเขินอาย ยังอดเชิดหน้าขึ้นเล็กน้อยไม่ได้ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง “ข้าขอบอกท่านไว้ก่อน ไม่ใช่สำนักพั้วเต้าไม่รับข้า แต่ข้าต่างหากที่ปฏิเสธสำนักพั้วเต้า!”

จวินมั่วหานมองท่าทางที่แสนมั่นใจของนางแล้วอดยิ้มไม่ได้ ก่อนจะกล่าวเพียง “เจ้าปลอดภัยก็ดีแล้ว”

แม้จะเป็นเพียงประโยคเรียบง่าย แต่กลับทำให้หัวใจที่เพิ่งสงบลงของฮวาซิงเหียนเต้นแรงอีกครั้ง นางรู้สึกว่จวินมั่วหานคนนี้ช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย หน้าตาหล่อเหลาก็ซีโก่งพออยู่แล้ว ยังจะมาพูดจาให้หัวนี้ไหวเช่นนี้อีก

ฮวาซิงเหียนส่ายหน้ารัว และพยายามสลัดความคิดเหล่านั้นทิ้งไป พลังคิดว่าจะมาใจเต้นแรงเพียงเพราะคำหวานหูไม่กี่คำไม่ได้ เขาอาจเคยพูดเช่นนี้กับสตรีอื่นมาแล้วก็ได้!

ครันคิดได้ดังนั้นนางก็แสร้งทำเป็นมองไม่เห็นสายตาลุ่มลึกของจวินมั่วหาน ก่อนเดินเข้าห้องปรังโอสถไปทันที

จวินมัวหานมองเงาหลังของฮวาซิงเหยียนจนลึบตา เห็นว่านางพูดถึงสำนักพั่วเต้าอย่างไม่ใส่ใจ ไร้ซึ่งความโกรธ หรือเสียใจใดๆ ในดวงตาจึงเบาใจลงไม่น้อย

หลังจากนางเข้าห้องไป เขาก็หยิบตำราออกมาสองเล่ม เล่มหนึ่งว่าด้วยศาสตร์ยันต์ อีกเล่มคือความรู้เชิงลึกเกี่ยวกับ ค่ายกล เดิมตั้งใจจะมอบให้เพื่อแสดงความยินดีในวันเข้าศึกษา แต่ตอนนี้คงต้องใช้เป็นของปลอมใจแทน

ถึงแม้ว่าฮวาซิงเหยียนจะดูไม่ใช่คนที่ต้องการการ ปลอบใจก็ตาม

จวินมัวหานทราบเรื่องที่เกิดขึ้นในสำนักพั่วเต้าแล้ว เดิมทีเขานึกว่านางเพียงโต้ตอบไปด้วยอารมณ์ แต่จากที่เห็น ในวันนี้ เขาจึงเข้าใจว่านางไม่ได้ยึดติดกับสำนักพั่วเต้าเช่น คนอื่นๆ

เมื่อฮวาซิงเหยียนปรุงโอสถเสร็จออกจากห้องมาก็ไม่เห็น จวินมัวหานแล้ว ไม่รู้เขาออกไปตั้งแต่เมื่อไร เพียงฝากเชียวจู่ มาบอกว่าคืนนี้จะพักที่ห้องหนังสือ

ฮวาซิงเหียนมองตำราสองเล่มบนโต๊ะ พบว่าคือตำราเกี่ยวกับยันต์และค่ายกลที่นางเคยเอ่ยถึงเพียงผ่านๆ ต่อหน้าจวินมั่วหานเท่านั้น แต่เขากลับจำได้อย่างแม่นยำ

หัวใจที่สงบลงไปแล้วกลับปั่นป่วนขึ้นมาอีกครั้งเพราะตำราสองเล่มนี้

“บุรุษรูปงามนี้อันตรายจริง ๆ...” ฮวาซิงเหียนปนเพิ่มพ้ำทว่ารอยยิ้มที่มุมปากกลับชัดเจนยิ่งนัก

เข้าวันรุ่งขึ้น

ขณะฮวาซิงเหียนกำลังปรุงไอศกวนน้ำพืชนพลงชีพอยู่ในห้อง ก็มีคนมาแจ้งว่ามีเด็กคนหนึ่งมาหานาง อ้างว่ามาเพื่อรับไอศก

ฮวาซิงเหียนเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย แล้วพูดทันทีว่า “ให้เขาเข้ามา”

ไม่นานเด็กชายตัวผอมอายุราวแปดเก้าขวบก็เดินเข้ามา นั่งบนเก้าอี้อย่างสำรวม สีหน้าไม่แสดงอาการประหม่าแม้แต่น้อย

ฮวาซิงเหยียนนอดรู้สึกขบขันไม่ได้ จึงยิ้มเอ่ย “ข้าจำไม่ได้
เลยว่าเมื่อวานแย่งป้ายของเจ้าไปนะ”

เด็กชายหมิงเยว่ห่านขยับตัวอย่างเก้อเขิน ใบหน้าแดง
ระเรื่อ ก่อนจะเอ่ยว่า “พี่หญิงหวางเพย ท่านพูดเองว่าถ้ามีป้ายนี้
ก็สามารถมาแลกโอสถได้ ท่านพูดแล้วห้ามผิดสัญญา นะ ส่วน
ทำไมข้าถึงมีป้ายนี้นะหรือ นั่นเป็นวาสนาของข้า พี่หญิงหวางเพย
ไม่ควรใส่ใจเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ขอรับ”

หลังได้ยินถ้อยคำที่เด็กชายอ้างแล้ว ฮวาซิงเหยียนก็รู้สึก
ว่าน่าสนใจ จึงหัวเราะพลางเอ่ยเข้า “แต่พี่หญิงผู้นี้เลือกจดจำ
ใบหน้ามากกว่านะ หากเจ้าหน้าตาหล่อเหลากว่านี้อีกหน่อย
โตกว่านี้อีกสักนิด พี่หญิงคงไม่ใส่ใจเรื่องป้ายในมือเจ้าแล้ว แต่
ดูเจ้าตอนนี้สิ สกปรกมอมแมมเช่นนี้ คนที่ไม่รู้จักอาจคิดว่าเป็น
ขอทานหรือขโมย พี่หญิงจะรู้ได้อย่างไรว่าเจ้าไม่ได้ขโมยป้ายนี้มา”

หมิงเยว่ห่านทนไม่ไหว ลูกขึ้นยืนพลางตะโกนด้วยความ
โมโห “เรา... ข้าไม่ใช่ขโมย! นี่เป็นป้ายที่ผู้อื่นโยนทิ้งเพราะ
ไม่ต้องการต่างหาก!”

ฮวาซิงเหียนถึงกับหลุดหัวเราะออกมา “หืม ‘เรา...’ อะไรกัน เจ้าอายุแค่แปดเก้าขวบ แต่กลับมีพลังถึงระดับหลอมปราณขั้นเก้าแล้ว เห็นได้ชัดว่าพรสวรรค์สูงส่งยิ่งนัก มีหน้าซ้ำยังกล้ามาเจอชಾಯาในจวนอ่องโดยไม่สะทกสะท้าน กิริยาท่าทางก็สุภาพสำรวมไร้มืด ถ้าไม่ใช่บุตรหลานตระกูลใหญ่ ก็คงเป็นเชื้อพระวงศ์ ข้าเดาว่าเจ้าคงเป็นองค์ชาย ข้ายังเป็นองค์ชายต่างแคว้นเสียด้วยสิ แต่เจ้าตั้งใจทำให้ใบหน้าสกปรก สวมใส่เสื้อผ้าชาดวันเช่นนี้ กำลังหลบผู้ใดอยู่ใช่ไหม

“ข้าว่าที่เจ้ามายังสำนักพั่วเต้าคงเพราะช่วงนี้อยู่ในสถานการณ์ไม่สู้ดีนัก เดิมทีคงตั้งใจจะมาหลบภัยในสำนักใหญ่ที่มีชื่อเสียงเกรียงไกร แต่เมื่อพบว่าผิดคาด จึงเปลี่ยนมาหาข้าเพื่อขอโอสถน้ำพื้นพลังชีพแทน ทั้งที่ด้วยพรสวรรค์ของเจ้าแล้วโอสถเช่นนี้ถือว่าไม่มีผลอะไร ว่ามาเถิด แท้จริงแล้วเจ้ามีจุดประสงค์อะไรกันแน่”

หมิงเยว่หวนถึงกับอึ้งค้างไปกับถ้อยคำที่พรังพรูออกมา รวากับมองทะลุของฮวาซิงเหียน อ้าปากค้างและพูดแทบไม่ออก “ท่าน...เดาได้แม่นยำถึงเพียงนี้เชียวหรือ!”

ฮวาซิงเหยียนเผยรอยยิ้มเหมือนคาดไว้แล้ว “เจ้าหนูน้อย ตอนที่พี่หญิงออกรบเจ้ายังไม่ลืมตาดูโลกด้วยซ้ำ” แต่แล้วนางก็สะอึกเล็กน้อย หากอิงตามเส้นเวลาของมิติเดียวกัน ตอนที่นางถือกำเนิด เด็กคนนี้เกรงว่าคงตายไปแล้วไม่รู้กี่หมื่นปีด้วยซ้ำ

นางรีบเปลี่ยนเรื่องทันที “ว่ามาเถิด จุดประสงค์แท้จริงของเจ้าคืออะไร”

หมิงเยว่หานไม่คิดจะอ้อมค้อมอีกต่อไป จึงเอ่ยตามตรง “ข้ามีนามว่าหมิงเยว่หาน เป็นองค์ชายเก่าแห่งแคว้นหลงหลิง ข้าสนใจโอสเถที่ท่านกล่าวถึงอย่างยิ่ง ตอนข้าเพิ่งมาถึงแคว้นหลงลี่ ก็ได้ยินข่าวว่าสำนักเทียนซิงมีโอสเถที่เหนือกว่าโอสเถทั่วไป แต่หลังสังเกตการณ์ ข้าพบว่าโอสเถ那不是ใช่ของสำนักเทียนซิง แต่เป็นสิ่งที่ท่านเป็นผู้คิดค้น จึงอยากถามท่านว่าจะยอมขายตำรับโอสเถสักชนิดหนึ่งให้แก่ข้าหรือไม่ ข้าจะนำกลับไปยังแคว้นหลงหลิงเพื่อพัฒนาและวางขาย และข้าจะยกกำไรให้ท่านสามส่วน”

ฮวาซิงเหยียนถึงกับตะลึง เด็กเพียงเท่านั้นกลับมีความคิดรอบคอบลึกซึ้ง รู้จักเสนอกำไรแบ่งปันแทนที่จะซื้อขาดเพียงครั้งเดียว ช่างหลักแหลมแทบจะทัดเทียมตนเองในวัยเยาว์

ทว่าฮวาซิงเหยียนจะตอบตกลงอย่างง่ายดายได้อย่างไร นางส่ายหน้าและเอ่ยอย่างไม่ลังเล “ไม่ได้ หากพวกเจ้าเห็นตำรับโอสดของข้าแล้วเอาไปดัดแปลงเล่า ข้าไม่อาจยอมรับได้ แต่หากเจ้าซื้อโอสดที่ข้าเป็นคนลงมือปรุงเอง เช่นนั้นข้าก็ตกลง”

หมิงเยว่ห่านส่ายหน้าอย่างหนักแน่นทันที “พี่หญิงหวางเฟย ท่านยอมไม่อาจปรุงโอสดได้มากนัก ท่านไม่สังเกตหรือว่า ช่วงนี้ทั้งร้านโอสดและร้านสมุนไพรทั่วทั้งแคว้นหลงลี่ล้วนหาสมุนไพรยากขึ้นทุกที”

ฮวาซิงเหยียนย่อมต้องรู้อยู่แล้ว ช่วงนี้นางให้เชี่ยจู่กับเสี่ยวเหมยออกไปหาซื้อสมุนไพรที่ไร มักจะขาดนั้นขาดนี้ อยู่เสมอ ครั้นมองสีหน้าของหมิงเยว่ห่านก็ชัดเจนว่าเจ้าหนูนี้รู้อะไรบางอย่างแน่ “อ้อ แล้วเหตุใดสมุนไพรถึงหายากขึ้นเรื่อย ๆ เล่า”

หมิงเยว่หานเผยรอยยิ้มไร้เดียงสา “ก็เพราะมีคนคิดจะผูกขาดการค้าสมุนไพรในแคว้นหลงลี่ จึงแอบกักสมุนไพรที่แผ่นดินอื่นส่งเข้ามาอย่างไรเล่า หากท่านยอมขายตำรับโอสถให้ ข้าก็มีวิธีจัดหาสมุนไพรมาให้ไม่ขาด เป็นอย่างไร หวังไหมบ้างหรือไม่”

ฮวาซิงเหียนเลิกคิ้วพลงเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่ามีคนแอบกักสมุนไพร”

ทว่าหมิงเยว่หานกลับนิ่งเงียบ ไม่คิดจะตอบ เพราะแท้จริงแล้ว สาเหตุที่เขาถูกตามล่าเป็นเพราะมารดาของเขา ถูกใส่ร้ายว่าแอบกักสมุนไพรไว้เพื่อหวังกอบโกยเงินทอง ทำให้เขาต้องหนีมาที่แคว้นหลงลี่เพื่อสืบหาความจริง และหากครั้งนี้เขาสามารถนำตำรับโอสถที่ไม่มีผู้ใดเทียบเคียงได้กลับไป ไม่เพียงจะล้างมลทินให้แก่มารดา แต่ยังจะทำให้เขามีหลักประกันที่มั่นคงอีกด้วย

ดังนั้นเขาจึงต้องการตำรับโอสถนั้นอย่างยิ่ง!

บทที่ 78

ยีนขวางกลางถนน

เมื่อเขาไม่ตอบ ฮวาซิงเหียนก็ไม่ได้ใส่ใจ กลับหัวเราะพลางเอ่ยว่า “เอาเถิด เจ้าหนูน้อย ถึงสิ่งที่เจ้าว่ามาจะพอมีประโยชน์ต่อข้าอยู่บ้าง แต่ก็ยังไม่มากพอให้ข้าพอใจ เว้นเสียแต่เจ้าจะยอมดื่มโอสถน้ำรักษาสัจจะขวดนี้ โอสถนี้จะทำให้เจ้าแพร่พรายตำรับโอสถของข้าไม่ได้ เจ้าจะไม่มีวันพูดหรือเขียนอะไรเกี่ยวกับตำรับโอสถนี้ได้เลยแม้แต่นิดเดียว แต่ข้าจะมอบตำรับโอสถสิบชนิดให้เจ้า ทว่าเจ้าต้องเป็นคนลงมือปรุงด้วยตนเอง เช่นนี้ข้าถึงจะวางใจให้ตำรับโอสถกับเจ้า”

นางหยิบขวดโอสถสีแดงจากในแหวนมิตีออกมาวางไว้ตรงหน้า ที่จริงแล้วนางวางแผนจะกระจายโอสถไปทั่วทั้งแผ่นดินหลงเหียนอยู่แล้ว คาดไม่ถึงว่ายังไม่ทันเปิดร้านโอสถที่แคว้นหลงลี ก็มีคนจากแคว้นหลงหลิงมาขอตำรับโอสถจากนางเสียแล้ว นี่นับเป็นโชคเกินคาดสำหรับนางจริงๆ

หมิงเยว่หานมองขวดโอสถสีแดงที่วางอยู่บนโต๊ะ สีหน้า
เต็มไปด้วยความลังเล เอ่ยอย่างตะกุกตะกักว่า “แต่ข้า...ไม่รู้วิธี
ปรุงโอสถ”

ฮวาซิงเหียนเผยรอยยิ้มสดใส “ไม่มีปัญหา ข้าจะรับเจ้า
เป็นศิษย์และสอนเจ้าเอง ไม่ต้องกังวลไป พรสวรรค์เช่นเจ้าต้อง
เรียนรู้ได้ง่ายเป็นแน่ ขอเพียงเก็บเรื่องนี้ไว้สองปี หลังจากนั้น
ตำรับโอสถเหล่านี้ก็จะเป็นของเจ้า จะเอาไปทำอย่างไรก็ย่อมได้”

ฮวาซิงเหียนปรุงโอสถได้หลายพันชนิด อีกทั้งแต่ละ
ชนิดยังใช้สมุนไพรและวิธีการซับซ้อน จึงไม่ต้องห่วงเลยว่า
ภายในร้อยปีจะมีผู้ใดสามารถลอกเลียนจนปรุงโอสถที่ดีกว่า
นางได้

ครั้งนี้กลับกลายเป็นหมิงเยว่หานที่ตะลึง “ท่านจะสอนข้า
ให้ปรุงโอสถ? ข้ายังขอให้เก็บเป็นความลับเพียงสองปี?”

“ใช่ เจ้าตัดสินใจเองแล้วกันว่าอยากเรียนหรือไม่”

หมิงเยว่หานพยักหน้าทันที “ข้าตกลง ข้าอยากเรียน!”
หากเขาสามารถปรุงโอสถด้วยตนเองได้ ก็จะมีหลักยึดเหนี่ยว